

Нейдзѣ говоре Гюро златарче:

« О майко, майко, стара ми майко,
Остарила се, безумила се —

Това си иматъ, това си пущи.»

Па си направи Гюро златарче,

Той си направи стребрена кола,

Стребрена кола, злати тѣркала,

И си направи златно яболко,

И си я качи старата майка,

И си я качи млада невѣста,

Па си отиди въ Охритъ на свадба!

Богъ да убиетъ охритски паша, —

Тамамъ си виде Гюро златарче,

Вчясъ си излѣзе на дворъ на порти,

Да си причекать Гюро златарче,

И му говори охритски паша:

»Ей гиди Гюро, Гюро златарче!

Било ми свадба и поминало;

Айди влѣзи си въ мъжки дворови!»

И невѣстата му я зедоха,

Му е внесоха въ женски дворови.

Час-отъ, що пошолъ Гюро златарче,

На час-отъ него го даруваха :

На стара майка цѣрна марама,

Гюру златару златни ремење

И на невѣста златени пѣрстене.

Па изговоре Гюрова майка :

« О Гюро, Гюро, мой мили синко!

Не ми е мило даръ що дарува'а.

Па изговоре Гюро златарче :